

den fornødne personlige Oplysning hos de locale Autoriteter. Om det nu skal være Amtmanden eller Amtsraadet, der giver disse Oplysninger, er i mine Tanker lidet vigtigt, men jeg skal gjerne tilstaae, at Amtsraadet er den, til at give saadanne Oplysninger bedst flikkede Autoritet; Amtmanden er jo desuden Medlem deraf og har som saadan Leilighed til at gjøre sin Mening gjældende, forsaavidt den er berettiget, og at hans Mening bliver undergivet en local Control, kan jeg kun ansee for ønskeligt, da den Amtmand, der ikke indenfor passende Grændser kan sætte sin Mening igjennem i Amtsraadet, i mine Tanker ikke er stiftet til at være Amtmand, og der naturligvis ikke kan være Tale om, at hans Mening bør gjøres gjældende udover de passende Grændser. Forsaavidt er Folkethingets Forslag altsaa ganske rigtigt; men deraf, at Amtsraadet skal give disse personlige Oplysninger, deraf følger ingenlunde, at Udmeldelsesretten bør nedlægges i Amtsraadets Hænder; det er imidlertid Tilfældet efter Udkastet; thi, som det her er foreslaaet, er Stadsfæstelsesretten egentlig kun et Regjeringens forbeholdt Veto. Man har vel paa beraadt sig en heel Deel Analogier i saa Henseende; men jeg troer paa ingen Maade, at disse kunne holde Stik. De angaae, som det vil sees, lutter Tilfælde, hvor der enten er Tale om forskjellige Grader af Dyrighedsmyndighed, og hvor i mindre vigtige Anliggender Dyrigheden som en delegeret Myndighed af Regjeringsmyndigheden kan udøve dennes Ret ved Bestikkelse af Dommere, eller saadanne Tilfælde, hvor Dommere udnævnes af Retten selv. Det eneste Exempel, der er anført, som nogenlunde kan holde Stik, er netop en Anomali, nemlig at Magistraten i København kan udnævne enkelte Medlemmer af Sorennen. Det sees jo let, at dette i alt Fald er en meget fjern Analogi, og jeg troer derfor, at det ikke vil være rig-

tigt at betragte en saadan Bestikkelse af Dommere som et communalt Anliggende, hvortil den communale Autoritet som saadan skal have en directe Ret, hvilket jo er noget ganske Andet, end at man søger velleedende Oplysning der, hvor den bedst kan findes; jeg har jo allerede udtalt, at dette i nærværende Tilfælde i mine Tanker er hos Amtsraadet. — Man har vel anstillet adskillige Betragtninger, om Bedkommende skal betragtes som Dommer eller som Skjønsmænd eller som Forligscommissairer. Det Sidste kan jeg paa ingen Maade erkende at han er, og at betragte ham som saadan, vilde navnlig ikke kunne følge af, at man paa enhver Stadlum søger Sagen afgjort ved Forlig, før der afgives Kjendelse, thi dette gjælder jo om alle Tilfælde, hvor en Sag ikke har været henvisst til særlig Forligsprøve for en egentlig Forligscommissiøn, og der kan derfor ikke være Tale om at ansee disse Dommere for Forligscommissairer mere end Politiretsdommerne, Dommerne ved Gjøsteretten o. s. v., og at de ere virkelige Dommere, derom troer jeg at der ikke kan være den allermindeste Tvivl, naar man seer hen til hele den Detail, der er foreskrevet med Hensyn til Proceduren af Sagerne, Sagernes Paakjendelse og Execution. Efter Udkastet har den assagte Kjendelse uden videre Executionskraft, saaledes at man ved Lovens Evang kan bringe Kjendelsen til Udforelse gennem Kongens Foged. Det er altsaa egentlige Domstole, vi her have med at gjøre, der for en særegen Art af Sager have en til dem svarende særegen Organisation, og saa villig som jeg er til ved enhver Leilighed at række Haand til, at Communen saaer, hvad dens er, saa meget er jeg imod i offentlige Forhold at betragte Bestikkelsen af Mænd, der skulle have Dommerfunction, som et communalt Ombud.